

Arrest

nr. 193 877 van 19 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 10 juni 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 24 november 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 13 april 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 8 januari 2013, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Bij arrest nr. 193 876 van 19 oktober 2017 wordt ten aanzien van beide voormelde beslissingen de afstand van het geding vastgesteld.

1.2 Op 22 april 2013 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.3 Op 10 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 17 september 2013 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.04.2013 werd ingediend door :

*H(...), A(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Pakistan
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2000 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Ook de bewering dat betrokkenes vorige regularisatieprocedure meer dan 2 jaar in beslag genomen zou hebben kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het indienen van een regularisatieaanvraag geeft aan betrokkene geen enkel recht op verblijf. Hij diende hoe dan ook vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Om die reden kan het feit dat een eerdere regularisatieaanvraag meer dan twee jaar na het indienen van bovenvermelde regularisatieaanvraag werd afgesloten, niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien werd hem op 05.03.2010, op 09.12.2011 en op 08.01.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene haalt verder nog aan dat hij niet meer over de nodige banden zou beschikken in zijn land van herkomst. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene hier niet de nodige bewijsstukken van voorlegt. Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Pakistan en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Verzoeker roept in dat hij lid is van de Ahmadiyya-beweging. Echter dient opgemerkt dat dit gegeven geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die verzoeker verhindert tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst met het oog op het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het

buitenland. Pakistan huldigt in artikel 20 van haar grondwet het principe van vrijheid van godsdienst. Bijgevolg staat het verzoeker vrij zijn geloof in Pakistan uit te oefenen. Het argument dat de uitoefening van zijn geloof beperkt zou worden door de artikelen 298A 298B en 298C van het Pakistaanse Strafwetboek - bepalingen die het gebruik van bepaalde eretitels en het zich uitgeven door Ahmadi's als moslimis verbieden- verhinderen verzoeker evenmin tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst met het oog op het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij zich goed geïntegreerd zou hebben, dat hij alhier sociale banden zou hebben opgebouwd, dat hij inspanningen zou geleverd hebben om zich te integreren, dat hij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen en dat hij een attest kan voorleggen van vzw Aide à l'Education pour l'Afrique - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)"

1.4 Op 10 juni 2013 neemt de gemachtigde tevens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 17 september 2013 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van de beslissing van B(...) N(...) - Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

H(...), A(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Pakistan

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en visum (...)"

1.5 Op 9 november 2013 en op 28 januari 2016 wordt de verzoekende partij gerepatriëerd naar Italië.

1.6 Uit een woonstcontrole van 9 mei 2017 is gebleken dat de verzoekende partij zich opnieuw op het grondgebied van België bevindt.

2. Over de rechtspleging

2.1 Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

2.2 Ter terechtzitting van 7 september 2017 wijst de waarnemend voorzitter erop dat de verzoekende partij reeds tweemaal werd gerepatriëerd naar Italië, met name op 9 november 2013 en op 28 januari 2016. Zij stelt de vraag of het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2013 – de tweede bestreden beslissing – hierdoor werd uitgevoerd. De verzoekende partij stelt niet langer te volharden in haar beroep gericht tegen voornoemd bevel. De verwerende partij heeft in dit verband geen opmerkingen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met dit betoog te kennen geeft afstand te doen van haar beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing. In het administratief dossier zijn geen redenen voorhanden die zich verzetten tegen de afstand. Gelet op de afstand bestaat geen noodzaak meer in te gaan op de door de verwerende partij opgeworpen exceptie van gebrek aan belang.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van gebrek aan belang, gezien de verzoekende partij op 9 november 2013 zonder verzet is vertrokken.

3.2 Ter terechtzitting vraagt de waarnemend voorzitter aan de verwerende partij om verduidelijking aangaande de opgeworpen exceptie, waarop de verwerende partij aangeeft dat deze enkel betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten. Zodoende dient de Raad niet verder in te gaan op voormelde exceptie gericht tegen de tweede bestreden beslissing, gelet op de in punt 2.2 vastgestelde afstand dienaangaande.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 10.1 *juncto* artikel 52.1 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), en van het materieel motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, overweegt dat de religieuze overtuiging van verzoeker als Ahmadi geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, nu de beperkingen op de uitoefening van zijn godsdienst in Pakistan verzoeker niet zouden verhinderen om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst met het oog op het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf

Terwijl geen enkele overheid iemand een, zelfs tijdelijke, beperking kan opleggen in de uitoefening van zijn godsdienst, buiten de gevallen voorzien in artikel 9.2 EVRM of in artikel 52.1 van het Handvest

En terwijl de terugkeer van verzoeker naar Pakistan noodzakelijkerwijs impliceert dat hij zich, op straffe van strafrechtelijke vervolging, bij de uitoefening van zijn godsdienst terughoudend zal moeten opstellen, hetgeen niet legitiem van verzoeker verwacht kan worden

En terwijl een motief dat een inbreuk op een fundamenteel mensenrecht inhoudt, nooit draagkrachtig kan zijn

En terwijl het administratief dossier van verzoeker geen steun biedt voor de hypothese dat verzoeker in staat zou zijn om slechts voor een zeer korte periode naar Pakistan af te reizen

Zodat de genoemde verdragsbepalingen en het genoemde beginsel geschonden zijn

Toelichting:

1. Artikel 9 EVRM bepaalt als volgt: (...)

Artikel 10.1 van het Handvest is tekstueel hetzelfde als artikel 9.1 EVRM.

Artikel 52.1 van het Handvest bepaalt als volgt: (...)

Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is krachtens artikel 51.1 van toepassing op het overheidshandelen van de lidstaten wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen.

Aangezien de bestreden beslissing juridisch gezien uit 2 componenten bestaan die onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn (zie hoger, onder punt II.5), kan niet ontkend worden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, minstens bij het nemen van de bevelscomponent van de bestreden beslissing, wetgeving ten uitvoer heeft gelegd welke de omzetting uitmaakt van Europese regelgeving, met name van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (terugkeerrichtlijn).

De bevelscomponent maakt immers een terugkeerbesluit uit in de zin van de terugkeerrichtlijn. Bijgevolg valt de bestreden beslissing in haar geheel binnen de werkingssfeer van het Handvest.

Dit is niet zonder belang, nu verzoeker zich bij de verdere toelichting baseert op rechtspraak van het Hof van Justitie. Daarbij dient wel voor ogen te worden gehouden dat het Hof van Justitie ernaar streeft om convergentie tot stand te brengen tussen de eigen rechtspraak en deze van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Het materieel motiveringsbeginsel vereist dat elke administratieve beslissing berust op draagkrachtige motieven, hetgeen inhoudt dat de motieven feitelijk correct en juridische aanvaardbaar moeten zijn.

2. De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

Verzoeker roept in dat hij lid is van de Ahmadiyya-beweging. Echter dient opgemerkt dat dit gegeven geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die verzoeker verhindert tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst met het oog op het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Pakistan huldigt in artikel 20 van haar grondwet het principe van vrijheid van godsdienst. Bijgevolg staat het verzoeker vrij zijn geloof in Pakistan uit te oefenen. Het argument dat de uitoefening van zijn geloof beperkt zou worden door de artikelen 298A 298B en 298C van het Pakistaanse Strafwetboek - bepalingen die het gebruik van bepaalde eretitels en het zich uitgeven door Ahmadi's als moslims verbieden - verhinderen verzoeker evenmin tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst met het oog op het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf.

De religieuze kwestie werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris uitdrukkelijk onderzocht in het kader van de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag. Verzoeker heeft er dus alle belang bij om de conclusie van dit onderzoek aan een kritisch onderzoek te onderwerpen: mocht blijken dat die conclusie in rechte of in feite verkeerd is, dan kan dit motief de bestreden beslissing niet schragen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris verwijst naar het principe van de godsdienstvrijheid, zoals gehuldigd in artikel 20 van de Pakistaanse grondwet. Deze bepaling onderwerpt die vrijheid echter aan beperkingen zoals die volgen uit de wet, de openbare orde en de goede zeden ("morality").

Zoals aangegeven in de regularisatieaanvraag bevat de Pakistaanse grondwet een artikel dat specifiek gericht is op het Ahmadi-geloof, waardoor de Ahmadi's als niet-moslims worden gebrandmerkt. Ahmadi's beschouwen zichzelf echter wel als moslims en zij beleven hun geloof op een wijze die gelijkaardig is aan deze van de dominante soennitische strekking binnen de islam.

Het is juist hierin dat Ahmadi's in hun openlijke geloofsbeleving ernstig beperkt worden door de artikelen 298A, 298B en 298C van het Pakistaanse strafwetboek.

Genoemde strafrechtelijke bepalingen verhinderen elke publieke geloofsuitoefening door een Ahmadi. Krachtens artikel 298-C is elke geloofsuiting waaraan moslims aanstoot kunnen nemen ("or in any manner whatsoever outrages the religious feelings of Muslims"), verboden én strafbaar. Krachtens artikel 298-B (2) is zelfs het opzeggen van azan ("or recites Azan as used by the Muslims") verboden: nochtans is het herhalen van bepaalde formules⁷ van de oproep tot het gebed een religieuze plicht voor moslims.

3. Het kwestieuze motief van de bestreden beslissing kan alleen maar geldig zijn, in zoverre men zou aanvaarden dat verzoeker zich in zijn land van herkomst terughoudend zou opstellen op het vlak van zijn geloofsbeleving. Verzoeker zou zich kunnen beperken tot het belijden van zijn geloof binnenshuis en vermijden dat hij de islamitische goegemeente zou provoceren door openlijke geloofsbeleving in de publieke ruimte.

Het is juist die inslag die wordt verworpen door de in de aanhef van het middel genoemde mensenrechtenverdragen. Artikel 9.1 EVRM en artikel 10 van het Handvest voorzien uitdrukkelijk het recht om zijn geloof te belijden in het openbaar. De beperkingen aan de vrijheid om zijn geloofsovertuiging tot uiting te brengen, kunnen, gelet op de proportionaliteits eis natuurlijk niet zover gaan dat elke openlijke geloofsbeleving verboden zou zijn. Bovendien zijn de gevoeligheden van de Pakistaanse samenleving niet van belang, nu de gemachtigde van de Staatssecretaris zich te houden heeft aan de noodzakelijkheid van de beperkingen binnen de Belgische maatschappij. Het is derhalve duidelijk dat noch artikel 9.2 EVRM noch artikel 52.1 van het Handvest enige beperking op de geloofsbeleving van verzoeker kunnen wettigen.

Het tijdelijk karakter van de beperking in de geloofsbeleving van verzoeker speelt daarbij geen rol. Verzoeker zou na het indienen van een verblijfsaanvraag ex artikel 9.2 nergens anders naartoe kunnen, zodat een verlengd verblijf in Pakistan onvermijdelijk zou zijn.

De noodzaak van terughoudendheid in de geloofsbeleving, ingeval van terugkeer naar het land van herkomst, werd in strenge bewoordingen verworpen door de advocaat-generaal bij het Hof van Justitie, in zijn conclusie in de zaak waarin het arrest Bondsrepubliek Duitsland/Y en Z dd. 5 september 2012 werd geveld: (...)

In casu gaat het niet om een asielzaak, maar de hierboven geciteerde besluiten van de advocaat-generaal zijn toepasbaar op de casus van verzoeker. Van verzoeker mag niet verwacht worden dat hij problemen in zijn land van oorsprong vermijdt door zijn geloofsovertuiging te verbergen voor de buitenwereld. Zoals hoger al is uiteengezet, zijn problemen ingeval van publieke uitingen van zijn geloof onvermijdelijk want strafbaar gesteld. En het is van algemene bekendheid dat de wetten die religieuze misdrijven beteugelen, in Pakistan geen dode letter zijn. Verzoeker verwijst naar een overzicht van de in het Engels verschijnende Pakistaanse krant Dawn, waaruit blijkt dat tussen 1986 en 2010 in totaal 1274 mensen werden aangeklaagd wegens godslastering (stuk 4).

Het Hof van Justitie is in het arrest Bondsrepubliek Duitsland/Y en Z de advocaat-generaal gevolgd.

Het is derhalve duidelijk dat het kwestieuze motief in strijd is met de in de aanhef van het middel genoemde verdragsbepalingen. De gemachtigde van de Staatssecretaris gaat ervan uit dat verzoeker in zijn land van herkomst zijn geloof zal kunnen belijden, doch dit zou enkel kunnen inzoverre verzoeker zich bij zijn geloofsbeleving zou beperken tot het forum internum, met uitsluiting van openbare geloofsbeleving. Buitenshuis moet verzoeker immers vrezen voor strafrechtelijke vervolging, hetgeen zoals ook al hoger aangetoond, geen pure hypothese is (zie stuk 4). Slechts kunnen genieten van godsdienstvrijheid binnenshuis of zonder enige veruiterlijking in het openbaar, schendt een grondrecht dat één van de grondslagen van de democratische samenleving uitmaakt.

4. Uit het meergenoemde motief van de bestreden beslissing blijkt geenszins hoe de gemachtigde van de Staatssecretaris ertoe gekomen is om te stellen dat de Pakistaanse strafrechtelijke bepalingen verzoeker niet verhinderen om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst.

In de mate de gemachtigde van de Staatssecretaris erop doelt dat verzoeker slechts in Pakistan zou moeten blijven gedurende de tijd om van het vliegveld naar de Belgische ambassade te gaan teneinde zijn aanvraag om verblijfsmachtiging ex artikel 9.2 in te dienen, en terug, zodat verzoeker slechts enkele uren, maximaal enkele dagen in Pakistan moet blijven, dient opgemerkt dat uit het dossier van verzoeker blijkt dat zijn financiële toestand erg precair is (onder meer uiteengezet in de regularisatieaanvraag die geleid heeft tot de bestreden beslissing in de zaak gekend onder RvV 124.250), en dat nergens uit blijkt dat verzoeker over enig verblijfsrecht in een derde land zou beschikken. Bovendien is het internationaal paspoort van verzoeker vervallen.

Inzoverre het motief als dusdanig dient te worden begrepen, strijdt het manifest met alle andere gegevens uit het administratief dossier van verzoeker en schendt het de materiële motiveringverplichting.

Het enig middel is gegrond. (...)"

4.2 De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift slechts richt tegen één onderdeel van de motivering van de eerste bestreden beslissing, met name het volgende:

“Verzoeker roept in dat hij lid is van de Ahmadiyya-beweging. Echter dient opgemerkt dat dit gegeven geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die verzoeker verhindert tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst met het oog op het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van openhoud in het buitenland. Pakistan huldigt in artikel 20 van haar grondwet het principe van vrijheid van godsdienst. Bijgevolg staat het verzoeker vrij zijn geloof in Pakistan uit te oefenen. Het argument dat de uitoefening van zijn geloof beperkt zou worden door de artikelen 298A 298B en 298C van het Pakistaanse Strafwetboek - bepalingen die het gebruik van bepaalde eretitels en het zich uitgeven door Ahmadi's als

moslimis verbieden- verhinderen verzoeker evenmin tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst met het oog op het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf.”

In de mate dat de verzoekende partij in dit verband de schending inroept van artikel 10.1 *juncto* artikel 52.1 van het Handvest, wijst de Raad erop – zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook zelf erkent – dat het Handvest overeenkomstig zijn artikel 51 enkel van toepassing is in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, dit is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, *Akerberg*, § 21). Er dient zodoende een aanknopingspunt met het Unierecht te zijn. Een beslissing genomen in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet – bepaling die geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht – valt niet binnen de werkingsfeer van het Unierecht (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, *Akerberg*, §§ 22-23), zodat het Handvest niet van toepassing is. Dat de verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing juridisch gezien uit twee componenten bestaat die onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn, en dat de bevelscomponent een terugkeerbesluit uitmaakt in de zin van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, kan aan deze vaststellingen geen afbreuk doen. Niet alleen bestaat de eerste bestreden beslissing in het geheel niet uit meerdere componenten, maar betreft ze slechts een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, maar bovendien werd door de verzoekende partij afstand gedaan van haar beroep gericht tegen de afzonderlijke, tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten. Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de artikelen 10.1 en 52.1 van het Handvest, met inbegrip van de verwijzingen naar rechtspraak van het Hof van Justitie, mist dan ook feitelijke en juridische grondslag.

Verder roept de verzoekende partij de schending in van het materieel motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten

of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland kon indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht.

Zoals hoger reeds gesteld, richt de verzoekende partij zich slechts tegen het motief dat betrekking heeft op de *“religieuze kwestie”*. De verzoekende partij haalt terecht aan dat de gemachtigde deze uitdrukkelijk heeft onderzocht in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag, ook al blijkt uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 april 2013 dat de verzoekende partij dit element slechts heeft ingeroepen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag, zodat de Raad het betrokken motief dan ook dient te toetsen zoals de gemachtigde het heeft opgenomen in de eerste bestreden beslissing. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij herhaalt wat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing heeft overwogen en daarbij slechts aangeeft het niet eens te zijn met hetgeen de gemachtigde in zijn beslissing heeft vastgesteld. De verzoekende partij verwijst hierbij opnieuw naar elementen – zoals een artikel uit de Pakistaanse grondwet en een aantal artikelen uit het Pakistaanse strafwetboek – die zij reeds heeft ingeroepen in haar aanvraag en waarop de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing reeds is ingegaan. In de mate dat uit het betoog van de verzoekende partij kan afgeleid worden dat zij meent dat het feit dat zij tot de Ahmadiyya-beweging behoort wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij hiermee blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar dat het onderzoek van deze elementen en deze andere beoordeling de Raad uitnodigen tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Door louter aan te geven dat zij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde, toont de verzoekende partij ook niet aan dat de gemachtigde op onwettige of kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat dit element niet als buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden.

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat uit het betrokken motief van de eerste bestreden beslissing geenszins blijkt hoe de gemachtigde van de staatssecretaris ertoe gekomen is om te stellen dat de Pakistaanse strafrechtelijke bepalingen haar niet verhinderen om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst, wijst de Raad erop dat de gemachtigde, zoals uit het hoger geciteerde motief blijkt, wel degelijk heeft uiteengezet op grond waarvan hij tot de vaststelling is gekomen dat de door de verzoekende partij in dit verband ingeroepen elementen haar niet verhinderen tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst. De gemachtigde geeft hierbij aan dat Pakistan in artikel 20 van haar grondwet het principe van vrijheid van godsdienst huldigt en dat het de verzoekende partij bijgevolg vrij staat haar geloof in Pakistan uit te oefenen. Tevens stelt hij dat de door de verzoekende partij aangehaalde artikelen van het Pakistaanse Strafwetboek bepalingen betreffen die het gebruik van bepaalde eretitels en het zich uitgeven door Ahmadi's als moslims verbieden en dat het argument dat deze artikelen de uitoefening van haar geloof zou beperken, evenmin een tijdelijke terugkeer verhinderen. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij in voormelde aanvraag van 22 april 2013 de betrokken bepalingen uit het Strafwetboek slechts omschreven heeft zoals de gemachtigde dit ook overneemt in zijn beslissing, en dat zij slechts voor het eerst in haar verzoekschrift naar de concrete inhoud van de betrokken bepalingen verwijst. De verzoekende partij kan niet voorhouden dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing rekening kon houden met elementen die zij slechts voor het eerst in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht. Ook met betrekking tot voormeld artikel 20 van de Pakistaanse grondwet dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij heeft nagelaten zich hierop te beroepen in het kader van haar aanvraag en dat zij slechts voor het eerst in haar verzoekschrift aangeeft dat het principe van de godsdienstvrijheid is onderworpen aan beperkingen zoals die volgen uit de wet, de openbare orde en de goede zeden (*“morality”*), waarna zij verwijst naar het in de aanvraag aangehaalde artikel van de Pakistaanse grondwet – waarbij zij zonder meer opmerkt dat Ahmadi's volgens de Pakistaanse grondwet geen reguliere moslims zijn – en de voormelde bepalingen uit het Pakistaanse strafwetboek. Bovendien kan de verzoekende partij met dit betoog geen afbreuk doen aan de vaststelling van de gemachtigde dat de Pakistaanse grondwet wel degelijk het principe van vrijheid van godsdienst huldigt.

In de mate dat de verzoekende partij veronderstelt dat de gemachtigde met zijn motivering erop zou doelen dat zij slechts in Pakistan zou moeten blijven gedurende de tijd om van het vliegveld naar de Belgische ambassade te gaan teneinde haar aanvraag om verblijfsmachtiging "ex artikel 9.2" van de vreemdelingenwet in te dienen, en terug, zodat zij slechts enkele uren, maximaal enkele dagen in Pakistan moet blijven, dient te worden vastgesteld dat zulk motief geenszins blijkt uit de eerste bestreden beslissing. Het betoog van de verzoekende partij in dit verband aangaande haar preciaire financiële toestand, een gebrek aan enig verblijfsrecht in een derde land en haar vervallen internationale paspoort doet dan ook niet ter zake.

Op de overige onderdelen van de motivering van de eerste bestreden beslissing gaat de verzoekende partij in het geheel niet in, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

In de mate dat de verzoekende partij artikel 9 van het EVRM inroept in combinatie met de materiële motiveringsplicht, dient te worden vastgesteld dat zij zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf geenszins op voormeld artikel 9 heeft beroepen, zodat zij de gemachtigde niet kan verwijten met dit element geen rekening te hebben gehouden of in dit verband onwettig of kennelijk onredelijk te hebben gemotiveerd.

Op grond van het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de aangevoerde schending van het materieel motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur ongegrond is.

In de mate dat de verzoekende partij de schending op zich inroept van artikel 9 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij noch in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 april 2013 noch in haar verzoekschrift voorhoudt dat haar recht op vrijheid van godsdienst in België zou geschonden worden. Zij benadrukt daarentegen dat het gevaar dat zij als Ahmadi loopt en de beperking van haar grondrecht op godsdienstbeleving, zich in Pakistan situeert.

Artikel 9, eerste lid van het EVRM waarborgt het recht op vrijheid van godsdienst; dit recht omvat tevens de vrijheid om van godsdienst te veranderen, alsmede de vrijheid hetzij alleen, hetzij met anderen, zowel in het openbaar als privé, zijn godsdienst te belijden of overtuiging tot uitdrukking te brengen in erediensten, in onderricht, in praktische toepassing ervan en in het onderhouden van geboden en voorschriften.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij door België ten gevolge van de eerste bestreden beslissing op geen enkele wijze wordt verwijderd van het Belgisch grondgebied, aangezien deze slechts een beslissing betreft waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Bovendien biedt artikel 9 van het EHRM, op zich genomen, weinig tot geen bescherming tegen refoulement (EHRM 12 oktober 2004, *Gomes/Zweden*; EHRM 11 maart 2003, *Razaghi/Zweden*). Het is slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden dat artikel 9 van het EVRM verplicht tot non-refoulement, met name indien een verwijdering naar een andere Staat ertoe leidt dat de betrokken persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een flagrante schending van artikel 9 van het EVRM. Het Hof heeft hier aan toegevoegd dat het evenwel moeilijk is om een zaak te visualiseren van een voldoende flagrante schending van artikel 9 van het EVRM zonder dat dit ook een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM inhoudt (EHRM 28 februari 2006, *Z. en T./Verenigd Koninkrijk*).

De Raad benadrukt in dit verband in de eerste plaats dat de verzoekende partij noch in haar aanvraag van 22 april 2013 noch in haar verzoekschrift betoogt dat zij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in haar land van herkomst, Pakistan.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat artikel 9, eerste lid van het EVRM uitdrukkelijk het recht voorziet om zijn geloof te belijden in het openbaar, dient verder te worden vastgesteld dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing geenszins heeft gesteld dat de verzoekende partij zich in Pakistan terughoudend zou moeten opstellen en zou moeten afzien van het stellen van godsdienstige handelingen, noch in het openbaar noch privé. Het betoog van de verzoekende partij in dit verband mist dan ook feitelijke grondslag.

Ten slotte blijkt uit hetgeen de Raad hoger reeds heeft vastgesteld in het licht van de materiële motiveringsplicht dat de verzoekende partij in haar aanvraag van 22 april 2013 geenszins concreet heeft uiteengezet op grond waarvan zij in Pakistan het risico zou lopen op een flagrante schending van artikel

9 van het EVRM. Zij beperkt zich immers tot het citeren van een bepaling uit de Pakistaanse grondwet, gevolgd door de loutere bewering dat deze bepaling specifiek de Ahmadi beoogt, tot een algemene verwijzing naar een aantal bepalingen uit het Pakistaanse strafwetboek en tot de loutere bewering dat *“het loutere feit om het Ahmadi-geloof aan te hangen een ongrondwettelijk en strafrechtelijk beteelde omstandigheid uitmaakt in Pakistan”*.

Gelet op het bovenstaande kan de verzoekende partij een schending van artikel 9 van het EVRM dan ook niet aannemelijk maken.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De afstand van het geding wordt vastgesteld met betrekking tot de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juni 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE